

Rolnummer 5419
Arrest nr. 35/2013 van 7 maart 2013

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 5, 1°, van de wet van 27 december 1994 « tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend te Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een Eurovignet overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993 », gesteld door het Hof van Beroep te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters L. Lavrysen, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels en P. Nihoul, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest van 30 mei 2012 in zake de Belgische Staat, FOD Financiën, tegen het Gewestelijk Agentschap voor Netheid « Net Brussel », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 11 juni 2012, heeft het Hof van Beroep te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 5, 1°, van de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend te Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een Eurovignet overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre artikel 5, 1°, uitsluitend de daarin vermelde voertuigen die uitsluitend voor opdrachten van algemeen belang zijn bestemd en die als zodanig zijn geïdentificeerd, vrijstelt van het eurovignet, terwijl de concludante uitsluitend met behulp van haar voertuigen (zware voertuigen met soortgelijke kenmerken als bedoeld in artikel 3) eveneens een opdracht van algemeen belang en van openbaar nut vervult, namelijk het ophalen en verzamelen van huisvuil op het grondgebied van het Gewest, zonder dat zij een vrijstelling van het eurovignet kan genieten, en terwijl er geen enkele objectieve en redelijke verantwoording bestaat die evenredig is met het bij de wet van 27 december 1994 nagestreefde doel dat past in het kader van het doel van de richtlijn concurrentievervalsingen tussen de wegvervoerders ten aanzien van de rechten voor het gebruik van het wegennet van de lidstaten te vermijden en dat aldus het aangeklaagde verschil in behandeling niet verantwoordt ? ».

Memories zijn ingediend door :

- het Gewestelijk Agentschap voor Netheid « Net Brussel », waarvan de zetel is gevestigd te 1150 Brussel, de Broquevillelaan 12;

- de Ministerraad;

- de Vlaamse Regering.

Het Gewestelijk Agentschap voor Netheid « Net Brussel » heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 9 januari 2013 :

- zijn verschenen :

. Mr. P.-E. Pâris *loco* Mr. P. Levert, advocaten bij de balie te Brussel, voor het Gewestelijk Agentschap voor Netheid « Net Brussel »;

. Mr. D. Léonard, advocaat bij de balie te Nijvel, voor de Ministerraad;

. Mr. J. Engelen *loco* Mr. W. Defoor, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;

- hebben de rechters-verslaggevers J. Spreutels en L. Lavrysen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De Belgische Staat heeft bij het verwijzende rechtscollege hoger beroep ingesteld tegen een vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel waarbij is besloten dat het Gewestelijk Agentschap voor Netheid « Net Brussel » (hierna : GAN) niet aan het krachtens de in het geding zijnde wet ingevoerde « eurovignet » was onderworpen voor de inverkeerstelling van elf voertuigen bestemd voor het ophalen van huisvuil, om reden dat het ging om voertuigen bestemd voor het onderhoud en het beheer van de wegen, die krachtens artikel 5 van die wet van die belasting zijn vrijgesteld. De Belgische Staat is van oordeel dat aan de in die bepaling bedoelde voorwaarden niet is voldaan, aangezien de voertuigen niet uitsluitend voor het onderhoud van de wegen worden aangewend.

De verwijzende rechter stelt vast dat het GAN de bevoegdheden van de Brusselse agglomeratie uitoefent, die zelf de gemeentelijke bevoegdheden inzake ophaling en verwerking van huisvuil uitoefent. De in het geding zijnde belasting heeft het voorwerp uitgemaakt van een Verdrag dat door vijf Europese landen is ondertekend ter uitvoering van de richtlijn 93/89/EEG van de Raad van 25 oktober 1993 « betreffende de toepassing door de Lid-Staten van de belastingen op sommige voor het goederenvervoer over de weg gebruikte voertuigen en van de voor het gebruik van sommige infrastructuurvoorzieningen geheven tolgeden en gebruiksrechten », die bij de in het geding zijnde wet in Belgisch recht is omgezet.

De verwijzende rechter is van oordeel dat de in de in het geding zijnde bepaling bedoelde vrijstelling in beginsel in overeenstemming is met de voormelde richtlijn maar dat het GAN, wanneer het huisvuil verzamelt dat langs de voorgevels verpakt is neergelegd tijdens de uren en in de vorm die de regelgeving toestaat, geen wegen onderhoudt en beheert in de gebruikelijke betekenis, ook al vervult het een opdracht van algemeen belang en van openbaar nut.

Rekening houdend met die opdracht meent het GAN zich in een categorie te bevinden die vergelijkbaar is met die welke in de in het geding zijnde bepaling wordt beoogd, en te worden gediscrimineerd door de Belgische Staat, die het GAN niet de bij de richtlijn toegestane vrijstelling toekent « voor voertuigen waarvan het gebruik waarschijnlijk geen weerslag zal hebben op de vervoersmarkt van de Gemeenschap ». Het doet gelden dat het bij de richtlijn en bij de in het geding zijnde wet nagestreefde doel om concurrentievervalsingen te vermijden niet kan verantwoord worden dat het GAN de vrijstelling wordt ontzegd die andere voertuigen genieten die vergelijkbaar zijn met de zijne.

Na te hebben vastgesteld, enerzijds, dat de Belgische Staat van mening is dat in de in het geding zijnde bepaling de opsomming van artikel 6, lid 3, van de voormelde richtlijn wordt overgenomen die volgens hem beperkend zou zijn en, anderzijds, dat het GAN artikel 6, lid 5, van die richtlijn aanvoert, willigt de verwijzende rechter het verzoek van het GAN in door aan het Hof de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepalingen

A.1. Het Gewestelijk Agentschap voor Netheid « Net Brussel » (hierna : GAN) en de Ministerraad brengen de in het geding zijnde bepalingen in herinnering. Zij wijzen erop dat de in het geding zijnde wet de richtlijn 93/89/EEG van de Raad van 25 oktober 1993 « betreffende de toepassing door de Lid-Staten van de belastingen op sommige voor het goederenvervoer over de weg gebruikte voertuigen en van de voor het gebruik van sommige infrastructuurvoorzieningen geheven tolgelden en gebruiksrechten » omzet in het interne recht, richtlijn ter uitvoering waarvan België en vier andere Staten van de Europese Unie op 9 februari 1994 een Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens hebben ondertekend. De wet voert een recht voor gebruik van het wegennet in, dat met de inkomstenbelastingen wordt gelijkgesteld, waarvan zij de in artikel 5 bedoelde voertuigen vrijstelt. De voormelde richtlijn is nietig verklaard bij het arrest van het Hof van Justitie van 5 juli 1995 (C-21/94), waarbij de gevolgen ervan evenwel werden gehandhaafd tot het aannemen van een nieuwe richtlijn, namelijk de richtlijn 1999/62/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 1999 betreffende het in rekening brengen van het gebruik van bepaalde infrastructuurvoorzieningen aan zware vrachtoertuigen, waarin in overweging 14 ervan onder meer wordt aangegeven dat tolgelden en gebruiksrechten niet discriminerend mogen zijn.

De Ministerraad voegt daaraan toe dat het voormelde Verdrag van 9 februari 1994 is gewijzigd (bij een Protocol van 22 maart 2000 dat bij een wet van 13 maart 2001 is goedgekeurd) ingevolge de inwerkingtreding van de richtlijn 1999/62/EG; aangezien geen enkele wijziging betrekking had op artikel 4, lid 1, van het Verdrag, dat de voertuigen definieert die de vrijstelling van het eurovignet genieten, heeft de in het geding zijnde bepaling echter evenmin een wijziging ondergaan.

Ten aanzien van het onderwerp van de prejudiciële vraag

A.2.1. De Vlaamse Regering is van mening dat de prejudiciële vraag zonder voorwerp is en dat de in het geding zijnde rechtzoekenden geen enkel belang erbij hebben aangezien, overeenkomstig artikel 3 van de wet van 27 december 1994, enkel de voertuigen die uitsluitend bestemd zijn voor het vervoer van goederen over de weg, aan het eurovignet worden onderworpen. Het is de algemene bestemming van het voertuig die het mogelijk maakt te bepalen of die voorwaarde is vervuld, zodat de voertuigen die geschikt zijn voor goederenvervoer maar daarnaast ook nog een bijkomende bestemming hebben, niet aan het eurovignet zijn onderworpen. In de rechtspraak en de rechtsleer wordt dan ook aanvaard dat kiepwagens, winkelwagens, voertuigen bestemd om leidingen te ontstoppen en septische putten te ledigen, voertuigen die zijn ingericht als mobiele bakkerij, diepladers, voertuigen gebruikt om sanitaire installaties ter beschikking te stellen, chapevrachtwagens en takelwagens aan het eurovignet ontsnappen; het Hof van Beroep te Antwerpen heeft beslist dat de voertuigen bestemd voor het ophalen van huisvuil, vermits zij niet uitsluitend bestemd zijn voor het vervoer van goederen aangezien zij zijn uitgerust met een installatie waardoor het volume van het huisvuil kan worden gereduceerd, niet aan het eurovignet konden worden onderworpen, en het Hof van Cassatie heeft die motivering in een arrest van 11 maart 2011 aanvaard.

A.2.2. Verwijzend naar hetzelfde arrest van het Hof van Cassatie, voert de Ministerraad een betoog aan dat soortgelijk is aan dat van de Vlaamse Regering om te doen gelden dat de prejudiciële vraag, aangezien de in die vraag aangeklaagde discriminatie grondslag mist, ontkennend moet worden beantwoord. Hij verwijst naar het arrest nr. 92/2010 van 29 juli 2010 waarin het Hof van oordeel is dat het kan afwijken van de interpretatie van de in het geding zijnde bepaling die in de prejudiciële vraag is gegeven wanneer een latere interpretatie van het Hof van Cassatie het verschil in behandeling dat het voorwerp van die vraag uitmaakt, opheft. Te dezen dateert het arrest van het Hof van Cassatie weliswaar van vóór de prejudiciële vraag, maar het is duidelijk dat de interpretatie waarop het is gebaseerd en die tot gevolg heeft dat het in het geding zijnde verschil in behandeling wordt weggewerkt, kennelijk niet ter kennis van de verwijzende rechter was gebracht. In elk geval bevinden de voertuigen van het GAN en de voertuigen bedoeld in het in het geding zijnde artikel 5, 1°, zich in een totaal verschillende situatie.

A.2.3. Het GAN neemt akte van het feit dat de andere partijen aanvoeren dat zijn voertuigen buiten het toepassingsgebied van de in het geding zijnde wet vallen en meent bijgevolg te moeten aannemen dat de prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord.

Ten gronde

A.3.1. Het GAN brengt de feiten van de zaak in herinnering en wijst erop dat het een instelling van openbaar nut is die afhangt van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en die is opgericht bij een ordonnantie van 19 juli 1990 waarin het wordt belast met de uitoefening van de bevoegdheden van de agglomeratie inzake ophaling en verwerking van huisvuil en het schoonvegen van de openbare weg, waarbij de agglomeratie zelf de in artikel 135 van de Nieuwe Gemeentewet bedoelde gemeentelijke bevoegdheden uitoefent.

A.3.2. Refererend aan het verwijzingsarrest, voert het GAN aan dat het een opdracht van algemeen belang en van openbaar nut uitoefent; het kan niet worden gelijkgesteld met een vervoersonderneming maar bevindt zich in een categorie die vergelijkbaar is met die welke is bedoeld in artikel 5, 1°, van de in het geding zijnde wet, terwijl de Staat weigert het GAN een vrijstelling toe te kennen op grond van artikel 6, leden 3 tot 5, van de voormelde richtlijn 93/89/EEG. Het bij die richtlijn en bij de richtlijn 1999/62/EG nagestreefde doel, namelijk het vermijden van concurrentievervalsingen tussen wegvervoerders, kan noch dat verschil in behandeling, noch de uitsluiting van het GAN verantwoorden, wiens voertuigen in het kader van een opdracht van openbaar nut worden gebruikt zoals die welke zijn bedoeld in de in het geding zijnde bepaling. Geen enkele reden verantwoordt bovendien waarom het anders wordt behandeld dan een private onderneming die een opdracht inzake wegonderhoud uitoefent, aangezien die opdracht ook van algemeen belang is.

A.3.3. Het GAN beklemtoont dat in het arrest nr. 118/2003 van 17 september 2003 reeds soortgelijke bepalingen als die van de in het geding zijnde wet zijn afgekeurd en dat in artikel 5 van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen de voertuigen die uitsluitend worden gebruikt voor een openbare dienst van de Staat, de gemeenschappen, de gewesten, de provincies, de agglomeraties en de gemeenten, van de verkeersbelasting worden vrijgesteld.

A.3.4. Het GAN is van mening dat het Hof, indien het, tegen alle waarschijnlijkheid in, toch zou oordelen dat de discriminatie haar oorsprong vindt in artikel 6, lid 3, van de richtlijn 93/89/EEG en in artikel 6, lid 2, van de richtlijn 1999/62/EG, waarvan artikel 5, 1°, van de in het geding zijnde wet slechts de overname is, een prejudiciële vraag zal moeten stellen aan het Hof van Justitie op grond van artikel 234 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, zoals het dat in zijn arrest nr. 103/2009 van 18 juni 2009 heeft gedaan, met betrekking tot de overeenstemming van de voormelde bepalingen met het algemene beginsel van het recht van de Europese Unie: die bepalingen beperken de mogelijkheden van vrijstelling door de lidstaten immers enkel tot de voertuigen die daarin worden beoogd, en zulks zonder objectieve en redelijke verantwoording.

A.4.1. In ondergeschikte orde is de Vlaamse Regering van mening dat de bij de in het geding zijnde bepaling ingevoerde vrijstelling niet discriminerend is. Het eurovignet is een met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belasting, zodat de in het geding zijnde vrijstellingen uitzonderingen vormen op het beginsel van de belastbaarheid en strikt moeten worden geïnterpreteerd, zo niet wordt een wederrechtelijk voorrecht ingevoerd.

A.4.2. Zij voert aan dat de prejudiciële vraag ten onrechte uitgaat van de premisse dat de in artikel 5, 1°, van de in het geding zijnde wet bedoelde vrijstellingen zouden zijn ingegeven door het algemeen belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet blijkt immers dat een vrijstelling ook wordt toegekend voor de voertuigen van private ondernemingen die worden gebruikt voor een van de in de voormelde bepaling bedoelde activiteiten krachtens een met de overheid gesloten contract. Bovendien genieten niet alle voertuigen die voor het algemeen belang worden aangewend, zoals die welke zijn bestemd voor de aanleg van wegen, in tegenstelling tot die welke worden aangewend voor het onderhoud ervan, de in het geding zijnde vrijstelling. De richtlijn maakt het de lidstaten trouwens niet mogelijk om andere vrijstellingen toe te kennen dan die waarin zij voorziet. Ten slotte kunnen de voertuigen van het GAN niet worden vergeleken met die waarvoor de richtlijn en de in het geding zijnde wet in een vrijstelling hebben voorzien aangezien de eerstgenoemde, in tegenstelling tot de laatstgenoemde, niet worden aangewend voor de veiligheid van personen en eigendommen.

A.5. In ondergeschikte orde voert ook de Ministerraad aan dat het in het geding zijnde verschil in behandeling is verantwoord, rekening houdend met het doel van de richtlijn 93/89/EEG en met het feit dat de wet van 27 december 1994 het eurovignet heeft ingevoerd teneinde diverse ongemakken te verhelpen in verband met de massale aanwezigheid van zware voertuigen met betrekking tot het goederenvervoer. Net zoals de wet voorziet de richtlijn in artikel 6, lid 3, eerste streepje, ervan in een vrijstelling met betrekking tot op beperkende wijze omschreven categorieën van voertuigen (terwijl het tweede streepje de lidstaten een zekere beoordelingsbevoegdheid laat). Die beperking wordt verantwoord door de omstandigheid dat een andere vrijstellingsmogelijkheid wordt geboden voor de voertuigen die, terwijl zij tevens voor het algemeen belang worden aangewend, slechts bijkomstig voor het vervoer van goederen worden aangewend. De wetgever heeft zich gevoegd naar een supranationale norm zonder discriminatie en het in het geding zijnde onderscheid hangt af van het feit dat de voertuigen van het GAN worden aangewend voor de volkshygiëne, en zulks regelmatig, terwijl de in artikel 5, 1°, bedoelde voertuigen worden aangewend voor de veiligheid van personen, hetzij in crisissituaties (civiele bescherming, brandbestrijding, enz.), hetzij in precieze gevallen (onderhoud van de wegen). De wetgever vermocht te oordelen dat de opdracht inzake bescherming van de veiligheid van personen, vermits die essentiëler is voor de openbare orde, op zich een uitzondering op het eurovignet verantwoordde en dat de regelmatigheid waarmee de voertuigen belast met de ophaling van huisvuil ertoe worden gebracht rond te rijden, ertoe leidt dat moet worden erkend dat die voertuigen duidelijk actiever bijdragen tot de beschadiging van het wegennet en tot de uitstoot van broeikasgassen.

A.6. In zijn memorie van antwoord doet het GAN gelden dat de opdracht van zijn voertuigen niet alleen betrekking heeft op de volkshygiëne maar ook op de volksgezondheid, en zulks regelmatig, zoals die welke voor de opdracht van algemeen belang met betrekking tot de veiligheid van personen worden aangewend. Noch het in het geding zijnde artikel 5, 1°, noch het koninklijk uitvoeringsbesluit van 9 januari 1995 rechtvaardigen een onderscheid naar gelang van de regelmatigheid van de opdrachten. Geen enkel argument kan evenmin worden afgeleid uit de vrijstelling die de voertuigen van de private diensten voor onderhoud en beheer van de wegen genieten aangezien het een opdracht van algemeen belang betreft, ook al wordt zij in het kader van een overheidsopdracht uitgevoerd.

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepalingen

B.1.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 5, 1°, van de wet van 27 december 1994 « tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend te Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een Eurovignet overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993 » (*Belgisch Staatsblad*, 31 december 1994, *addendum*, *Belgisch Staatsblad*, 1 februari 1995).

B.1.2. De artikelen 2, 3 en 5 van de voormelde wet bepalen :

« Art. 2. Er wordt een recht voor gebruik van het wegennet gegeven, een met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belasting, hierna te noemen ' eurovignet ' ».

Artikelen 2 en 37 van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen zijn van toepassing op het eurovignet ».

« Art. 3. Aan het eurovignet zijn onderworpen de motorvoertuigen en de samengestelde voertuigen uitsluitend bestemd voor het vervoer van goederen over de weg, waarvan de maximaal toegelaten massa ten minste 12 ton bedraagt.

De motorvoertuigen en de samengestelde voertuigen worden hierna met het woord 'voertuigen' aangeduid ».

« Art. 5. Van het eurovignet zijn vrijgesteld :

1° de voertuigen uitsluitend bestemd voor de landsverdediging, voor de diensten van de burgerbescherming en de rampeninterventie, voor de brandweerdiensten en andere hulpdiensten, voor de diensten die verantwoordelijk zijn voor de handhaving van de openbare orde en voor de diensten voor onderhoud en beheer van de wegen en die als zodanig geïdentificeerd zijn;

2° de voertuigen die in België ingeschreven zijn en slechts af en toe op de openbare weg in België rijden en die worden gebruikt door natuurlijke of rechtspersonen die het goederenvervoer niet als hoofdactiviteit hebben, mits het vervoer dat met deze voertuigen plaatsvindt tot het Belgisch grondgebied beperkt is ».

B.2.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op het verschil in behandeling dat het voormelde artikel 5, 1°, teweegbrengt tussen de voertuigen die erin worden beoogd en die welke worden aangewend voor het ophalen en het verzamelen van huisvuil, door de vrijstelling van het eurovignet, ingevoerd krachtens de richtlijn 93/89/EEG van de Raad van 25 oktober 1993 « betreffende de toepassing door de Lid-Staten van de belastingen op sommige voor het goederenvervoer over de weg gebruikte voertuigen en van de voor het gebruik van sommige infrastructuurvoorzieningen geheven tolgelden en gebruiksrechten », aan de eerstgenoemde voor te behouden en aan de laatstgenoemde te weigeren, ook al zouden al die voertuigen uitsluitend worden aangewend voor een opdracht van algemeen belang en van openbaar nut.

In tegenstelling tot wat de Vlaamse Regering aanvoert, vormen die voertuigen vergelijkbare categorieën wegens de opdracht waarvoor zij worden aangewend.

B.2.2. De voormelde richtlijn 93/89/EEG is nietig verklaard bij het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 5 juli 1995 (zaak C-21/94), wegens gebrek aan reguliere raadpleging van het Europees Parlement. Het Hof van Justitie heeft de gevolgen

ervan gehandhaafd totdat de Raad een nieuwe regeling heeft vastgesteld. Zij is thans vervangen door de richtlijn 1999/62/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 1999 betreffende het in rekening brengen van het gebruik van bepaalde infrastructuurvoorzieningen aan zware vrachtvoertuigen.

B.2.3. Bij de in het geding zijnde wet wordt een Verdrag van 9 februari 1994 goedgekeurd dat overeenkomstig artikel 8 van de voormelde richtlijn 93/89/EEG tussen vijf landen van de Europese Unie is gesloten en dat voor bepaalde categorieën van voertuigen in een gemeenschappelijk stelsel van rechten voor het gebruik van het wegennet, zoals gedefinieerd in die bepaling, voorziet. Artikel 8 van de richtlijn 1999/62/EG bevat soortgelijke bepalingen. Het voormelde Verdrag is gewijzigd bij het Protocol van 23 februari 2000 dat volgde op de inwerkingtreding van die richtlijn en dat bij een wet van 13 maart 2001 is goedgekeurd; die maatregelen laten de bepalingen waarover aan het Hof een vraag wordt gesteld, evenwel ongewijzigd.

Ten aanzien van het onderwerp van de vraag

B.3.1. Volgens de Vlaamse Regering zou de prejudiciële vraag zonder voorwerp zijn aangezien het bij de in het geding zijnde wet ingevoerde eurovignet enkel wordt opgelegd aan de voertuigen die overeenkomstig artikel 3 van die wet uitsluitend voor het vervoer van goederen worden aangewend : de voertuigen belast met het ophalen van huisvuil zouden niet eraan zijn onderworpen, bij gebrek aan een dergelijke exclusieve bestemming. Aldus betwist de Vlaamse Regering de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen door de verwijzende rechter.

B.3.2. De door de verwijzende rechter in aanmerking genomen interpretatie van de bepalingen die hij ter toetsing aan het Hof voorlegt, wordt in de regel door het Hof in aanmerking genomen, tenzij zij kennelijk onjuist blijkt te zijn.

B.3.3. De in het geding zijnde voertuigen vervoeren weliswaar goederen maar die goederen worden daarin verwerkt teneinde het volume ervan te reduceren, hetgeen past in het kader van een proces van afvalverwerking.

Aangezien de in het geding zijnde voertuigen bijgevolg niet uitsluitend worden aangewend voor het vervoer van goederen overeenkomstig artikel 2, vierde streepje, van de richtlijn 93/89/EEG en overeenkomstig het in B.1.2 weergegeven artikel 3 van de in het geding zijnde wet (Cass., 11 maart 2011, *Arr. Cass.*, 2011, nr. 192), zijn de bepalingen met betrekking tot het eurovignet niet erop van toepassing.

Daaruit volgt dat het verschil in behandeling onbestaande is.

De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 5, 1°, van de wet van 27 december 1994 « tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend te Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een Eurovignet overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993 » schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 7 maart 2013.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

R. Henneuse